

گزارش اتحادیه جوانان سوسیالیست انقلابی

از برگزاری مراسم اول ماه مه در تهران، جاده مخصوص کرج

شنبه ۱۲ اردیبهشت جمعی از پیشروان کارگری، اول ماه مه، روز جهانی کارگر را با برپایی مراسمی جشن گرفتند. در این گردهمایی که جمعیتی از کارگران واحدهای صنعتی و نیز فعالین کارگری حضور داشتند ابتدا حضار با خواندن سرود انترناسیونال تعلق و همبستگی خود را با طبقه ی کارگر جهان اعلام کردند.

پس از اجرای سرود، یکی از دوستان تاریخچه ی اول ماه مه و سابقه ی مبارزات سازمان یافته ی کارگران در برابر سرمایه داری جهانی، سرکوبها و دستاوردهای گرانبهای مقاومت را قرائت کرد.

آقای علی اشرف درویشیان عضو کانون نویسندگان نیز در رابطه با ادبیات کارگری و سابقه و خواستگاه های جغرافیایی آن با بیان دیدگاههای خود، خلاقیت نویسنده را در شرح رنج این طبقه مهمترین عامل پربها کردن ادبیات کارگری دانستند و در آخر داستان کوتاهی از خود را در حوزه ی ادبیات کارگری خواندند.

نکته ی جالب مراسم حضور فعال کارگران جوان و فرزندان پیشروان کارگری بود که با شور و اشتیاق از این فرصت گرانبها برای کسب تجربه از مبارزان پرسابقه و اطلاع از راهکارهایی که برای رهایی طبقه کارگر از زیر ستم سرمایه ارانه می شود استفاده می کردند و بر فضای دوستانه ی مراسم و جشن می افزودند.

پس از اجرای شعر، یکی از کارگران پیشرو در طی مقاله ای تحت عنوان «کمیتة های کارگری راهکار نوین مبارزات طبقاتی» خواستار توجه کارگران پیشرو به کمیتة های کارگری در هر کارخانه به ویژه در صنایع بزرگی چون نفت، نساجی و خودروسازیها که مرکز ثقل مبارزات ضد سرمایه داری در ایران می باشند، شد. کمیتة هایی کاملاً مستقل با حضور کارگران آگاه که با دخالت در امور کارگری چون سازماندهی اعتصاب، آرایش اعتراضات، مقابله با یورش سرمایه در بیکارسازیهای ادواری و کنترل کارگری بر کارخانه، مطالبات سیاسی و غیر سیاسی طبقه کارگر را دنبال می کنند. وی با یادآوری نقش این کمیتة ها در سازمان دهی اعتصابات کارگران صنعت نفت پیش از انقلاب، دخالت در سیاست و اخلاص در نظم نظام سرمایه داری را از ویژگی مهم و غیر قابل انکار این کمیتة ها ذکر کرد.

سپس نمایشنامه ای از آقای محمد علی افراشته طنز پرداز گیلانی با موضوع اعتصاب به اجرا درآمد و بعد از پذیرایی با توجه به محدودیت زمانی دو مقاله خوانده شد که در یکی نویسنده در بیان نظرات خود با تاکید بر لزوم دستیابی به مطالبات اولیه ی کارگران، اتحادیه های کارگری را لازمه ی اتحاد کارگران و سامان دادن به قدرت اجتماعی عظیم آنها در برابر تمرکز همه جانبه ی سرمایه دانست و در مقاله ی دیگر در تجزیه و تحلیل راهکار تشکلات مستقل کارگری برای مبارزه با سرمایه داری، سخنران تشکلاتی مستقل از سرمایه داری که در آن کارگران بتوانند به طور دمکراتیک رهبران خود را انتخاب کرده و با آرا و نظرات متفاوت به یکسان در آن دخالت کنند را برجسته ترین خواسته ی کارگران جهان با توجه به نارضایتی از عملکرد ضعیف اتحادیه های کارگری در مقابله با سیاستهای جنگ طلبانه امپریالیسم در جریان جنگها ی اخیر خاورمیانه دانست و با یادآوری تجربه ی سندیکاها ی کارگری در کشورهای آمریکای جنوبی متذکر شد که تاکنون هیچ اتحادیه ای به کنترل کارگری- تمرینی برای دولت کارگری- تن نداده است. به این ترتیب تنها با یک تشکل مستقل کارگری و نه از طریق احزاب قیم ماب که در بین طبقه ی کارگر پایگاهی ندارند و یا رفرمیستهایی که جهت گیری نهایی شان به سود سرمایه داری است، کارگران قادرند مطالبات خود را پیگیری کنند.

ایشان تشکیل حزب طبقه کارگر و تشکلات مستقل را نه در طول هم و یکی را پیش زمینه ی دیگری بلکه همزمان و موازی و هردو را درحالتی نمایندگی ی کل طبقه ی کارگر دانستند که ساختاری پیش ساخته و هرمی نداشته و با مشارکت خود کارگران بنا نهاده شود.

در آخر قطع نامه ای از طرف شورای برگزارکنندگان مراسم قرائت گشت که درچندین بند خواسته ها و مطالبات کارگران از جمله محکوم کردن کشتار کارگران مس خاتون آباد، اعتراض به بیکارسازیها، کاهش ساعات کار و لغو اضافه کاری، رسیدگی به وضعیت بازنشستگان، حقوق زنان کارگر و ... را اعلام می کرد.

لازم به یادآوری است که در پایان مراسم عده ای فرصت طلب از حزب کمونیست کارگری با به آشوب کشیدن سالن قصد برهم زدن مراسم را داشتند که با اعتراض برگزارکنندگان و حضار روبرو شدند.

۱۲ اردیبهشت ۱۳۸۳

*****

متن قطعنامه قرائت شده در مراسم

قطعنامه مراسم روز جهانی کارگر

اول ماه مه ۲۰۰۴ - ۱۲ اردیبهشت ۱۳۸۳

امسال در حالی جشن اول ماه مه را برگزار می کنیم که سرمایه داری جهانی بیش از پیش در بحران فرو رفته است. دیگر دوران رونق سرمایه سپری شده است، و سرمایه بحران را با بحرانی دائمی دست به گریبان است. سرمایه برای سرپا نگه داشتن تولید ارزش اضافی، بیش از پیش به ستون و پایه اصلی خویش یعنی به نیروی کار هجوم می برد، سطح معیشت کارگران را پایین می آورد و آنان را دسته دسته اخراج می کند. سلطه رفرمیسم بر جنبش کارگری و نبود تشکل های ضدسرمایه داری نیز زمینه را برای این یورش سرمایه به اردوی کار تسهیل می کند.

اما در ایران، وضع از این به مراتب اسفناک تر و فاجعه بارتر است، زیرا سرمایه داری، با اتکا به اهرم های مختلف از جمله روینای ارتجاعی برای تحمیل بی حقوقی کامل بر کارگران، پایین نگه داشتن دستمزدها و بیکارسازی عظیم، فشار مضاعفی به کارگران تحمیل می کند. کارگران به واسطه پایین بودن دستمزد و سطح معیشت به اضافه کاری و در بسیاری از موارد به مشاغل دوم و سوم تن می دهند. در این میان سرمایه داران در مقابل مطالبه امنیت شغلی، کارگران را بی وقفه مورد حمله قرار می دهند، که بارزترین نمونه آن فاجعه خونین کشتار کارگران شهر بابک است.

با توجه به وضعیت کنونی کارگران در ایران، ما شعار محوری مراسم اول ماه مه امسال را به جهت اهمیت آن برای زندگی و معیشت کارگران « مبارزه سراسری با اخراج و بیکارسازی » قرار داده ایم. ما معتقدیم کشتار شهر بابک اولین و آخرین یورش عوامل سرمایه به هم طبقه ای هایمان نبوده و نخواهد بود. در عین حال، ما کارگران دریافته ایم که مقاومت در مقابل یورش سرمایه تنها و تنها در سایه سازماندهی سراسری و ضد سرمایه داری جنبش کارگری امکانپذیر است. معتقدیم در نبود این سازماندهی است که سرمایه همواره و بی امان ضربات وحشیانه خود را بر پیکر طبقه کارگر فرود می آورد. افزون بر این، ما در عین آن که خود را متعهد و ملزم می دانیم که در صاف مقدم مبارزه برای خواست ها و مطالبات روزمره کارگران قرار بگیریم، بر این باوریم که راهی نهایی طبقة کارگر از سیه روزی و نکبتی که نظام سرمایه داری به طبقه کارگر تحمیل کرده است در گرو مبارزه برای لغو کارمزدی است.

با توجه به موارد فوق ما کارگران خواسته ها و مطالبات خویش را به شرح زیر اعلام می کنیم:

۱- اول ماه مه باید به عنوان روز جهانی کارگر در تقویم رسمی کشور تعطیل رسمی و عمومی اعلام شود و کارگران همراه با خانواده هایشان بتوانند بدون نیاز به کسب مجوز، بدون کنترل و مزاحمت پلیس این روز را بر اساس سنت های جهانی آن برگزار کنند.

۲- روز ۴ بهمن ۱۳۸۲ حامیان سرمایه، کارگران معادن مس خاتون آباد را صرفاً به خاطر درخواست کار و اعتراض به اخراج به گلوله بستند. ما ضمن محکوم کردن این کشتار، از خواست بر حق کارگران مبنی بر برخورداری از کار مداوم همراه با امنیت شغلی، حمایت می کنیم و خواهان اعتراض بر علیه این کشتار و

محاکمه علنی عاملان این جنایت هستیم. ما کارگران را فرا می خوانیم که هر سال در ساعت ۱۰ صبح روز ۴ بهمن ماه به یاد کارگران جان باخته شهر بابک به مدت ۵ دقیقه دست از کار بکشند.

۳- در سال گذشته دو نفر از کارگران خط مونتاژ شرکت ایران خودرو به نام های پیمان رضی لو و امید اولادی بر اثر شدت کار و اضافه کاری اجباری جان خود را از دست دادند. مرگ این کارگران جنایتی است که از سوی عوامل سرمایه در این شرکت انجام گرفته است. ما جنایاتی از اینگونه را محکوم می کنیم و کارگران را به مبارزه با شدت کار و اضافه کاری اجباری دعوت می کنیم.

۴- بحران سرمایه داری به یکی از حادثترین مراحل خود رسیده است، کارخانه های دولتی یکی پس از دیگری به بخش خصوصی فروخته می شود و کارگران را دسته دسته تحت عنوان بازخرید در واقع اخراج می کنند، به طوری که اکنون اخراج و بیکاری به عاملی خاتمان سوز برای زندگی کارگران تبدیل شده است. ما کارگران را فرا می خوانیم که فریب وجوهی که تحت عنوان حق سنوات داده می شود را نخورند و با مقاومت متحدانه در برابر اخراج خواستار اشتغال دائم و امنیت شغلی شوند.

۵- ما کارگران خواهان لغو فوری کلیه قوانین و مصوبات ضد کارگری موجود از جمله قراردادهای موقت کار، قانونی کردن اخراج به بهانه "نوسازی صنایع" و خارج کردن کارگاههای زیر ده نفر از شمول قانون کار و تأمین اجتماعی هستیم.

۶- ما کارگران اعتقاد داریم بسیاری از اقدامات ضد کارگری با اتکا به قانون کار فعلی انجام می گیرد. قانون کار باید به نیروی تشکل های کارگری و توسط نمایندگان منتخب کارگران تعیین و تدوین گردد.

۷- در نبود تشکلهای مستقل کارگری دستمزد بر اساس واقعیت های موجود یک زندگی انسانی تعیین نمی شود، ما خواهان تعیین دستمزد بر مبنای یک زندگی شرافتمندانه و انسانی هستیم.

۸- حقوق معوقه کارگران باید یکجا و فوری همراه با خسارت آن پرداخت گردد.

۹- ما کارگران خواهان کاهش ساعات کار برای تامین اوقات فراغت در قالب دوروز تعطیل متوالی در هفته و احتساب ساعت نهار جزو ساعات کار هستیم. ضمن آن که کاهش ساعات کار موجب بازگشت کارگران بیکار به سرکار می شود.

۱۰- بیمه بیکاری از دستاوردهای مبارزات پیشین کارگران جهان است. ما خواهان برخورد مناسب با شأن و منزلت انسانی با بیکاران و بیمه بیکاری مکفی و متناسب با سطح زندگی انسانی به کلیه افراد بیکار تا زمان ارائه کار مناسب از سوی دولت هستیم.

۱۱- کارگران بیکار در بی حقوقی مطلق به سر می برند، بسیاری از آنان در معرض فروپاشی خانواده هایشان قرار دارند، بارها شاهد کشته شدن فرزندان به دست کارگران بیکار بوده ایم، بارها شاهد فحشا و تن فروشی زنان و دختران از بین همین کارگران بیکار بوده ایم، در نبود کار، کارگران بیکار مورد انواع سوء استفاده ها قرار می گیرند. آنان به حمایت هم طبقه ایهای شاغل شان نیاز دارند. ما کارگران شاغل را به حمایت از همکاران بیکارشان فرا می خوانیم. ما خواهان ممنوعیت اخراج ها و بازگشت فوری کارگران بیکار بر سر کارشان هستیم. همچنین ما همکاران بیکار را به ایجاد «تشکل بیکاران» فرا می خوانیم.

۱۲- کارگران بازنشسته به لحاظ سطح زندگی و معیشت در وضعیت مشتقت بار و رقت انگیزی به سر می برند. زندگی کارگران بازنشسته به هیچ وجه در شأن زندگی انسان امروزی نیست. ما خواهان تأمین زندگی کارگران بازنشسته و خانواده هایشان هستیم. به طوری که کارگران بازنشسته به واسطه نازل بودن سطح معیشت بعد از عمری کار مجبور به اشتغال مجدد نباشند.

۱۳- کلیه شهروندان جامعه اعم از ایرانی و غیرایرانی و شاغل و بیکار باید از بیمه خدمات درمانی رایگان برخوردار شوند.

۱۴- کودکان در کارگاه های نمود و زیرزمینی و درخیابان ها به عنوان ارزان ترین کارگران به کار گرفته می شوند، همچون بردگان مورد معامله قرار می گیرند، مورد اذیت و آزار جسمی و جنسی واقع می شوند. آنان یکی از پر رونق ترین اجناس باندهای مافیانی محسوب می شوند. کودکان حق تفریح، تحصیل و زندگی مناسب دارند، حال آن که خیل عظیمی از آنان به ارزان ترین کارگران و قربانیان سرمایه داری تبدیل شده اند. ما خواهان تأمین زندگی شایسته انسان برای کودکان فارغ از تعلقات خانوادگی و کشوری و توقف کار آنان هستیم.

۱۵- زنان کارگر در مقایسه با مردان از حقوق و مزایا و فرصت های شغلی کمتری برخوردارند. ما خواهان رفع تبعیض از زنان و برخورداری آنان از دستمزد و مزایای برابر در ازای کار برابر با مردان و همچنین خواهان لغو آپارتاید جنسی و برابری کامل حقوق زنان با مردان در تمام عرصه های زندگی اجتماعی هستیم. زن، همسر یا مادر بودن نباید مانع اشتغال و یا ارتقای شغلی زنان باشد. شرایط کاری زنان باید به گونه ای باشد که امکان تلفیق مسئولیت مراقبت از فرزندان را با کار در بیرون از خانه فراهم کند. ما خواهان قوانین حمایتی برای اشتغال و نیز امنیت و ارتقای شغلی زنان در محیط کار هستیم.

۱۶- مبارزات متحدانه معلمان اخیراً شکل گسترده و نوینی به خود گرفته است. ما از خواسته ها و مطالبات بر حق معلمان حمایت می کنیم. ما معتقدیم معلمان فقط در سایه ایجاد تشکل مستقل سراسری می توانند به خواسته های خویش دست یابند.

۱۷- کارگران در سراسر جهان، بدون تبعیض و برتری نژادی و هرگونه حس ناسیونالیستی حق کار و زندگی دارند. ما خواهان تأمین حقوق سیاسی، فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی کارگران مهاجر در سراسر جهان می باشیم.

۱۸- ما کارگران خواهان آزادی ایجاد تشکل های کارگری، آزادی اعتصاب، تجمع، راه پیمایی، آزادی بی قید و شرط اندیشه و بیان و مطبوعات و آزادی کلیه زندانیان سیاسی هستیم.

۱۹- مجامع عمومی کارگری باید در کلیه مراکز تولیدی و خدماتی در چارچوب ساعات کار و در همان محل برپاگردد.

۲۰- ما همکاران خود را در کارخانه هایی که به بهانه تغییر ساختار و کاربری از سوی مدیران به بحران و ورشکستگی کشانده می شوند و موجب بیکاری خیل عظیمی از هم طبقه ای هایمان می شوند، را فرا می خوانیم که خود رأساً کنترل کارگری را در چنین کارخانه هایی به عنوان یکی از شیوه های مبارزاتی اعمال کنند.

۲۱- ما کارگران به تشکیلاتی نیاز داریم که منافع ما را در مبارزه با سرمایه داری تضمین کند. ما خواهان ایجاد تشکیلات مستقل ضد سرمایه داری هستیم. در حال حاضر نطفه چنین تشکیلاتی می تواند از طریق سازماندهی نطفه های شوراهای مستقل ضد سرمایه داری ایجاد شود. این نطفه ها می توانند زمینه های عینی تشکل ضد سرمایه داری را ایجاد کنند.

۲۲- جنگ که شامل پدیده هایی چون ترور، قتل عام و کشتار است، ابزار سرمایه داری جهانی برای تجدید تقسیم جهان و یکی از اهرمهای فشار دولت های قدرت مند سرمایه داری علیه مردم تحت ستم است. جنگ اخیر آمریکا علیه مردم افغانستان و عراق جنایتی است ضد بشری که از سوی آمریکا و هم پیمانانش علیه بشریت صورت گرفته است. ما کارگران ضمن ابراز همدردی با ملت های افغانستان و عراق جنگ اخیر در منطقه را محکوم می کنیم .

۲۳- مبارزه طبقه کارگر علیه سرمایه داری مبارزه ای جهانی است. ما کارگران ضمن حمایت از مبارزات کارگران کشورهای مختلف، کارگران جهان را به ایجاد انترناسیونال کارگری فرا می خوانیم.

شورای کارگران برگزار کننده مراسم اول ماه مه
(تهران- رشت- سقز- بوکان- مریوان- بانه)